

Regd. No. M. 1530

BALAVINODINI

OR

THE CHILDREN'S FRIEND

An Illustrated Tamil Monthly for Children

TO INSTRUCT AND CHERISH
THE YOUNG HEARTS WITH SWEET INSPIRING
AND
EDUCATIVE NOVELTIES

Vol. VI] SEPTEMBER 1924 [No. 9

EDITED BY
VARAKAVI TIRU
A. SUBRAMANYA BHARATI

PUBLISHED BY
SRI BALASUBRAMANYAM & Co.,
Royapettah P. O., MADRAS.

IV. Vol. (1922) V Vol. (1923) with beautiful half-tone illustrations

Gold Gilt Calico bind, each Rs. 2 0 0

JL
LL, 9cm 211, M/4

M24.6.9

186467

Subscription Inland Rs. 1-8
Foreign Rs. 2-0

Subscribers are requested to pay subscriptions to our
respective addresses on receipt of receipts.

All Rights reserved by the Publishers.

Vol. VI.

தொகுதி 6.

1924 (வரு) சேப்டம்பர்

No. 9

பகுதி 9

CONTENTS—பொருளடக்கம்

	பக்கம்.
தெய்வ வணக்கம்	257
ஹிதோபதேசம்	258
வெனிஸ் வர்த்தகன்	259-268
எங்கள் முருகன்	269
கல்லுடைப்பவன் கதை	270-275
ஸ்ரீராமாவதாரம் 204-பக்கத்	
தொடர்ச்சி	276-282
ஓணன் முதலியார் (தொடர்ச்சி)	283-288

குறிப்பு.—எமது கையொப்பமிட்ட எமது கம்பெனி ருேத பெற்றுக்கொண்டு ஏஜெண்டுகளிடம் சந்தாத் தொகையைச் செலுத்தக் கோருகிறோம். எமது ருேத இல்லாமல் போனால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட மாட்டாது.

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

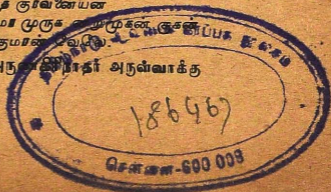
தோகுதி 6 | 1924 (ஸ்ரீ) செப்டம்பர் | பகுதி 9

தெய்வ வணக்கம்

ஆலமாய் அவுணருக் கமரருக் கமுதமாய்
ஆதவனில் வெம்மை ஒளிமீ
தரிய தவமுனிவருக் கீந்து வித்தவனன்
றமைந்தன் பருக்கு முற்று
மூலமாம் வினையறுத் தவர்கள் வெம்பகையின
முடித் திந்திரர்க்கு மெட்டா
முடிவிலாநந்த நல்கும்பத மளித்தெந்த
மூதண்டமும் புகழும் வேல்
வலவாமயானையின் கோடதிற் சொரிமுத்தும்
இன்பணிக ளுமிழுமுத்தும்
இனிவாடை மான்மத மகிலோசுந்தனம்
இலவங்க நறவமாறும்
தாலமாமமுதற் பொருள்படைத் திடுமெயினர்
தருவனிகை குரவனையன்
தனிநடம் புரிசமர முருக னறுமுதன் குகன்
சரவணக் குமரன் வேடுவன்

அருங்கிழாநர் அருள்வாக்கு

17

ஹிதோபதேசம்.

1. கடவுளுடைய ஆக்ஞையினால் நமக்காக மேகம், மழைபொழிகிறது; காற்று வீசுகிறது; சந்திர சூரியர்கள் உதித்து அஸ்தமனமாகிறார்கள். ஆகையினால் எந்த ஓர் அற்ப ஆகாரத்தைப் புசிக்கும்போதும் எந்த ஓர் அற்பவேலையைத் தொடங்கும்போதும் நீ கடவுளை நினைக்க மறவாதே. மறந்தால் நன்றிமறப்பவனாகிறாய். “நன்றிமறவேல்” என்று ஓளவையார் கூறியிருப்பதைக் கவனி.

2. ஒரு வாலிபன் ஓர் அறிஞரிடம்போய் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அவர் உடனே பதிற் சொல்லாமல் சும்மா தமது வேலையிலேயே கவனமாயிருந்தார். வாலிபனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது; எழுந்திருக்கத் தொடங்கினான். அறிஞர், “ஏன் எழுந்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். வாலிபன், “உமக்கு வாயைத்திறப்பதற்குக் கஷ்டமாய் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதனாலேழுந்தேன்” என்றான். அறிஞர், “அப்பா கோபம் கொள்ளாதே! நீ கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதிற் சொல்வதென்று ஆலோசித்தேன். அதனாலேதாமதம். ஆலோசியாமல் உடனே பதிற் சொன்னால் அது கேள்விக்கு ஏற்ற விடையாய் அமைவது அரிது. அப்படி ஏற்பட்டு விட்டால் பின்னால் விசனமடைய வேண்டும். ஆகையினால் நான் எப்போதும் சற்றுத் தாமதித்துத் தான் பதிற்சொல்வேன். இது என் வழக்கம்” என்றார். இதைக்கேட்டதும் வாலிபன் “நல்ல புத்திமதி! பொறுமையே பெருமைதரு மென்பதை உணர்ந்தேன்” என்று மகிழ்ந்து அறிஞரை வணங்கினான்.

வெனிஸ் வர்த்தகன்.

வெனிஸ் என்னும் ஊரில் ஹைலக் என்னும் ஒரு யூதன் இருந்தான். அவன் பணம் கடன் கொடுத்துக் கடுமையான வட்டிவாங்கி ஜீவனம் செய்துவந்தான். வட்டியைத் தவணைப்படி கொடுக்கத்தவறினால் முதலும் வட்டியும் சேர்த்து ஒரு பத்திரம் எழுதிக்கொடுக்கும்படி செய்து நிர்ந்தாட்சண்யமாய்ப் பணம் வாங்குவான்; மிக ஏழையாயிருந்தாலும் கொஞ்சங்கூட வட்டிதள்ளிக் கொடுக்கமாட்டான். அதனால் அவனை அந்த நகரத்தில் எல்லோரும் “படுபாவி! இரக்கமற்ற பாவி! கொலைபாதகனிலும் இவன் கொடியவன்!” என்று திட்டுவார்கள். சிலசமயம் நேரிலுங்கூடத் திட்டுவார்கள். அப்படி அவனை இகழ்ந்து பேசித் திட்டுகிறவர்களில் அந்தோனியோ என்பவன் ஒருவன்.

அந்தோனியோ தெய்வபக்தியும் ஜீவகாருண்யமுமுடைய ஒரு சிறிஸ்தவன்; பிரபல கப்பல் வியாபாரி. இவன் ஏழைகளுக்குப் பணம் கடனாகக் கொடுப்பதுண்டு. ஆனால் வட்டிவாங்குவது கிடையாது. இவனுக்குப் பஸ்ஸானியோ என்று ஒரு நண்பனிருந்தான். இவனுக்கு மிதிரார்ஜித சொத்து ஏராளமாயிருந்தது. இவன்,

பொருளை மேன்மேலும் விருத்தி செய்வதிலே கவனம் செலுத்தாமல் தாராளமாகச் செலவிட்டு வந்தான். அதனால் இவன் கொஞ்சநாளில் பாம ஏழையானான். பிறகு இவன் முன்போல் செலவழிக்கப் பணமில்லாமல் வருந்தினான். ஆனால் இவனுடைய நண்பனாகிய அந்தோனியோ வேண்டியபோது இவனுக்குப் பணம்கொடுத்து உதவிசெய்து வந்தான்.

இப்படியிருக்கையில் பஸ்ஸானியோ போர்ஷியோ என்னும் பெயர்கொண்ட ஒரு பணக்காரப் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பினான். அந்தப் பெண்ணும் அவளை மணஞ்செய்து கொள்ள விரும்பினாள். ஆனால் அந்தப் பணக்காரப்பெண்ணை மணஞ்செய்து கொள்வதற்குரிய அந்தஸ்துடன் அவளிருப்பிடம் போவதற்கு இந்தப் பஸ்ஸானியோவிடம் பொருளில்லை. அதனால் அவன் அந்தோனியோவினிடம் போய், தான் எண்ணியிருப்பதைச் சொல்லிப் பதினாயிரம் ரூபாய்கடன் கேட்டான். அந்தச்சமயம் அவனிடமும் பணமில்லை. அவன் என்ன செய்வான்; நெடுநேரம் ஆலோசனை செய்தபின் ஷைலக்கினிடம்போய்ப் பணம்கடன்கேட்டான். ஷைலக், “வந்தாயா பயலே! உன்னை இனி விடுவதில்லை. என்னைத் திட்டியதெல்லாம் மறந்துவிடுவேனா? எப்பொழுது அகப்படுவாயென்று காத்துக்கொண்டிருந்தேன்!” என்று எண்ணிக்கொண்டே அந்தோனியோவைக் கவனியாமலிருந்தான். அந்தோனியோ, “ஏ ஷைலக்! எங்கே கவனிக்கின்றாய்? நீ கேட்கும் வட்டி தருகிறேன்! இது நல்லசமயம் உதவி செய்வதற்கு. என்னுடைய கப்பல்கள் சரக்கேற்றிவரப் போயிருக்கின்றன.

இன்னும் ஒருவாரத்திலே வந்துவிடும். வந்ததும் உன் பணத்தை வட்டியும் முதலுமாகக் கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்று கூறினான்.

ஷைலக், “கவனிக்கின்றேன். கவனியாமலிருக்கவில்லை. நீ என்னைத்திட்டியதை நான் இச்சமயம் நினைக்கவில்லை. பிறர் செய்த தீங்கை மறப்பதே எம்போன்றவர்க்கழகென்பதை நானுணர்சின்றேன். நீ ஒரு சமயம் நாய் மகனென்றுகூட என்னைத் திட்டியிருக்கிறாய். அல்லாமலும் ஒருசமயம் என் ஆடையில் எச்சில் உமிழ்ந்திருக்கிறாய்! அப்படியிருந்தும் என்னிடம் இப்போது பணம் கடன் கேட்கிறாய்? நாய்மகனாகிய என்னிடம் பணமேது?”—என்றான்.

அந்தோனியோ, “ஷைலக், உன்னை இப்போது நான் பணம் கேட்கின்றேன். ஆனாலும் நான் உன்னை இனியும் சம்மாவிடப்போவதில்லை. நிந்திப்பேன் அடிக்கடி! எச்சில் உமிழ்வேன்! ஏகதேசமாய்ப் பேசுவேன்! எனக்கு நீ பணம் கொடுக்கச் சம்மதமானால் என்னை உன் பகைவன் என்று எண்ணி எனக்குப் பணங்கொடு, சொன்னகெடுப்படி நான் உனக்குப் பணம் கொடுக்கத் தவறினால், என்னை நீ நெருக்கி வாங்கவேண்டிய முறைப்படி பணம் வாங்கிக்கொள். தாசூண்யப்படாதே” என்றான்.

ஷைலக்—“வீணே இரையாதே! நான் உன் பகையை விரும்பவில்லை. உன்னுடைய நட்பையே விரும்புகிறேன். ஆதலால் உனக்கு வட்டியில்லாமலே பணந்தருகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையுண்டு. அதற்கு உன் பட்டாகவேண்டும்” என்றான்.

அந்தோனியோ, “ஆச்சரியத்துடன் அந்த நிபந்தனை என்ன?” என்று கேட்டான்.

வைலக்—நீ தவணைக்குள் பணம் செலுத்தாவிட்டால் உன்னுடைய ஹிருதயஸ்தானத்திலிருந்து ஒரு ராத் தல் மாமிசம் நான் அறுத்து எடுத்துக் கொள்வேன்; இது சம்மதமெனப் பத்திரமெழுது—என்றான்.

அந்தோனியோ அதற்குடன்பட்டுப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்துப் பதினாயிரம் ரூபா கடன் வாங்கிப் பஸ்ஸானியோவிற்குக் கொடுத்தனுப்பினான். பஸ்ஸானியோ அந்தப்பணத்தை யெல்லாம் செலவழித்து வேண்டிய உடுப்புகளும் அணிகலன்களும் செய்துகொண்டு வெகு ஆடம்பரத்துடன் போர்ஷியா வசிக்கும் ஊருக்குப்போய் அவளை மணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாம் செய்துவிட்டான். அப்பொழுது அந்தோனியோ விடமிருந்து பஸ்ஸானியோவிற்கு ஒரு கடிதம் போயிற்று. அதில்,

நண்ப! நான் எதிர்பார்த்திருந்தபடி நமது கப்பல்கள் வந்து சேராமல் கடலில் மூழ்கிப் போயின. அதனால் வைலக்குக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணம் தவணைப்படி கொடுக்கமுடியவில்லை. அதனால் நான் சிறைப் பட நேர்ந்தது. கவலைப்படாதே. முடியுமானால் இக்கடிதங் கண்டவுடன் புறப்பட்டுவா—என்றெழுதியிருந்தது.

இதைப்படித்ததும் பஸ்ஸானியோ கரைகடந்து துயரமடைந்து, போர்ஷியோவிடம் தன்பொருட்டுத் தன் நண்பன் அந்தோனியோ பணம் கடன் வாங்கியதையும் அதற்காக, ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட நிபந்தனையையும் கூறிப் பின் இந்தக் கடிதத்தையும் காட்டினான்.

போர்ஷியோவுக்கு அவர் தந்தை வைத்துவிட்டுப் போன சொத்து ஏராளமாய் இருக்கிறது. அவள் பெரிய பணக்காரியாயிருப்பது மல்லாமல் குணத்திலும் அறிவிலும் கல்வியிலும் சிறந்தவள். இச் செய்தியைக் குணவதியாகிய அவள் அறிந்ததும், பஸ்ஸானியாவைப் பார்த்து, “நீர் வருந்தவேண்டாம். நீர் விரைவில் விவாகத்தை முடித்துக்கொண்டு வெனீஸுக்குப்போய், அந்த யூதனுக்கு வட்டியும் முதலுமாகச் சேரவேண்டிய பணத்தைச் செலுத்திவிடுவதாகச் சொல்லி உமது நண்பரை விடுவிக்க ஏற்பாடு செய்யும். இன்று முதல் என்னுடைய சொத்தெல்லாம் உமக்கே சொந்தம்” என்றாள்.

பஸ்ஸானியோ கேட்டு மகிழ்ந்து உடனே விவாகத்தை முடித்துக்கொண்டு வெனீஸுக்குவந்து ஷைலக்கைக் கண்டு வட்டியும் முதலும் செலுத்தி விடுவதாகப் பேசி, அந்தோனியோவை விடுவிக்கும்படி கேட்டான். ஷைலக், அந்தோனியோவை ஒழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருப்பவனாதலால், “நீ இனி நான்கொடுத்த பணத்துக்குப் பதின்மடங்கதிகமான பணம் கொடுத்தாலும் வாங்கமாட்டேன். அந்த அந்தோனியோவினுடைய தேகத்தில் ஒரு ராத்தல் மாமிசமே நான் இனி விரும்புவது—நீ போ. வீணே தொந்தரவு செய்யாதே” என்று கூறி அனுப்பிவிட்டான்.

பஸ்ஸானியோ என்னசெய்வான்; மனங்கலங்கி இன்னதுசெய்வதெனத் தோன்றாமல் தனித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில், போர்ஷியோ தனித்திருந்து, தன் கணவனுடைய நண்பனை விடுவிக்க ஏதேனும் உபாயமுண்டோவென்று ஆலோசனை செய்தாள். அவள்

மனதிற்கு ஓர் ஆலோசனை தோன்றியது. அதன்படி முடிக்கக் கருதி உடனே ஒரு வக்கீலைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வெனிஸ்-க்கு வந்தாள்.

போர்ஷியோ வந்த தினத்தன்று, அந்தோனியோவின் வழக்கு அரசனுடைய சபையில் விசாரணைக்கு வந்தது. ஆகையால் போர்ஷியோ, நேரே நியாயவிசாரணை சபைக்குப்போய்த் தான் அந்தோனியோவின் வக்கீலாக வந்திருப்பதாக அரசனுக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டாள். அரசன் அவளை வக்கீலாக அங்கீகரித்துக் கொண்டான். அப்பால் விசாரணை நடந்தது. லைலக் யார் என்ன சொல்லியும் கேளாமல் அந்தோனியோவின் தேகத்தில் ஒருராதல் சதைவேண்டு மென்று ஒரே பிடிவாதமாய் இருந்தான். எல்லோரும் ஷைலக்கை இரக்கமற்றபாவியெனத் திட்டினார்கள். அரசன் அவனுக்கு நயத்திலும் பயத்திலும் சொல்லிப் பார்த்தான். அவன் கேட்கவில்லை. போர்ஷியோ அவனைப்பார்த்து, “நல்லது, நீர் உம்மிஷ்டப்படியே அந்தோனியோவின் தேகத்தில் ஒருராதல் சதை எடுத்துக்கொள்ளும். அதை நான் மறுக்கவில்லை. நீர் அறுத்தெடுக்கும் சதை ஒரு ராத்தலுக்குமேல் ஒரு சிறிதளவு சதையேனும் அதிகமாயிருக்கப்படாது. ஒருதுளி இரத்தமும் சிந்தக்கூடாது. ஒருதுளி இரத்தம் சிந்துமானால், உமது வீடு வாசல் சொத்து யாவற்றையும் துரைத்தனத்தார் பறி முதல் செய்துவிடுவார்” என்றான்.

ஒரு துளி இரத்தம் சிந்தாமலும், சிறிது ஏற்றத்தாழ்வில்லாமலும் சதையை அறுத்தெடுப்பது முடியாத காரியமாகையினால், இந்த அற்புத யுக்தியை எடுத்துச் சொன்ன போர்ஷியோவை எல்லோரும் புகழ்ந்து “அந்

தோனியோ பிழைத்தான் ! பிழைத்தான் !” என ஆரவாரித்தனர். ஆனால் ஷைலக் இருந்த இடத்திலேயே மரமாய்விட்டான். அவன் முகத்தில் ஈ ஆடவில்லை. சாகும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டான் ! இனி என்ன செய்வான் ! உடனே வணங்கி “நான் கொடுத்தபணத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் போதும் ; போய்விடுகிறேன் ! வட்டியும் வேண்டாம். நிபந்தனைப்படி சதையும் வேண்டாம்” என்றான். பஸ்ஸானியோ பணத்தைக் கொடுக்கப்போனான். ஷைலக்கும் ஆவலோடு வாங்கப்போனான். போர்ஷியோ, “சற்றுப் பொறும் ; நீர் வெனீஸ் பிரஜைகளில் ஒருவனுடைய உயிரை வாங்கக் கொடிய தந்திரம் செய்ததுரோகி. ஆகையினால் உம்மைக் கொலைசெய்யவும் உம்முடைய சொத்தைப் பறிமுதல் செய்து கொள்ளவும் இந்த நகரத்து அரசருக்குச் சட்டம் இடங்கொடுக்கிறது. இனி அரசர் உம்மிடம் இரக்கங்கொண்டு விட்டாலன்றி நீர் தப்பமுடியாது. ஆகையினால் மகாராஜாவைப் பணிந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளும்” என்றான்.

இதைக்கேட்டதும் ஷைலக் ஒன்றும் பேசமாட்டாமல் நடுக்கங் கொண்டு நின்றான். அரசன், “ஷைலக், உனக்குப் பிராணபிச்சை தந்தேன். உன்னுடைய சொத்திற்பாதியை அந்தோனியோவிற்குக் கொடுத்துவிடு. மற்றப்பாதியை ஸர்க்கார் எடுத்துக்கொள்வார்கள்” என்று தீர்ப்பு சொன்னான்.

ஷைலக் வேறு பேச வழிகாணாமல் தவித்தான். அந்தோனியோ தனக்கு வரும் பாதிச்சொத்தை ஷைலக்கின் மகளுடைய கணவனுக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தான். ஷைலக்கின் மாப்பிள்ளை அந்தோனி

யோவிற்கு நண்பன். ஆனால் ஷைலக்குக்கு விரோதி. தன் சொத்தை விரோதிக்குக் கொடுப்பதைப்பற்றி ஷைலக் வயிறெரிந்து மடியட்டுமென்றே அந்தோனியோ இப்படிச் செய்தான். அப்பால் ஷைலக், தலை குனிந்தவண்ணத்தில் “எப்படியாவது செய்யுங்கள்” என்று ஈனசுரத்துடன் கூறிவிட்டுச் சபையிலிருந்து நழுவினான்.

போர்ஷியோ சபையைவிட்டுப் புறப்பட்டான். பஸ்ஸானியோ தாங்கள் பெருஞ்சிரமப்பட்டு என் நண்பனைக் காப்பாற்றியதற்காக நான் யூதனுக்குச் செலுத்த விருந்த ரூபாவைத் தங்களுக்குத் தர விரும்புகிறேன். பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

போர்ஷியோ, “எனக்கு ரூபா ஒன்றும்வேண்டாம். தங்கள் கையில் அணிந்திருக்கும் மோதிரத்தைக் கொடுத்தாற்போதும்” என்று கேட்டான். அது போர்ஷியோ தன் திருமணம் நடந்தகாலத்தில் அவனுக்குப் போட்டது. பஸ்ஸானியோ, “என்னுடைய மனைவி எனக்கு அன்போடுதந்த மோதிர மிது. ஆகையினால் இதைத்தவிர வேறு எதைக்கேட்டாலும் தருகிறேன்” என்று தன்னாலியன்றவரையில் சொல்லிப் பார்த்தான்.

போர்ஷியோ ஒரேபிடிவாதமாய் அதுவே தனக்கு வேண்டுமென்று கேட்டுவாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

இப்படிமுடிந்தபிறகு அந்தோனியோவும் பஸ்ஸானியோவும் போர்ஷியாவைப்பார்த்து இந்த வழக்கின் விவரம் சொல்ல அவாக்கொண்டு அவள் ஊருக்குப்போனா

ர்கள். நியாயவாதியாக வந்தது போர்ஷியோ என்பது இவர்களறியார்களல்லவா?—

இவர்கள் போய்ப் போர்ஷியோவைக் கண்டதும் போர்ஷியோ தான் எப்படி இவர்களை வரவேற்கவேண்டுமோ அப்படி வரவேற்றுபசரித்தாள். அப்பால் இவர்கள் தங்கள் வழக்கு முடிவடைந்ததைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். இதற்குள் மோதிரத்தைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் வந்தது. போர்ஷியோ பஸ்ஸானியோவைப் பார்த்துத் தன்மோதிரத்தைக்கேட்டாள். அவன் தான் அதை நியாயவாதிக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகவும் தன்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக்கொண்டான்.

போர்ஷியோ, பஸ்ஸானியோவினிடம் கோபம் கொண்டவள்போல் சற்றுநேரம் விளையாடிவிட்டுப்பிறகு, “இப்போது ஒரு மோதிரம் தருகிறேன், இதையாவது ஒருவர்க்குங்கொடாமல் வைத்திரும்!” என்று தான் முன் அவனிடமிருந்து பெற்ற மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள். அதைக் கண்டதும் பஸ்ஸானியோ “இது நான் முன்பு அணிந்திருந்த மோதிரமே தவிர வேறல்ல. இது எப்படி உன்னிடம் வந்தது?” என்று வியப்புடன் கேட்டான்.

அப்பால் போர்ஷியோ அரச சபையில் நியாயவாதியாக வந்தது தானேயென்று சொல்லி அவர்களை மகிழ்வித்தாள். இப்படிப்பட்ட அரிய சாமர்த்தியமுடைய ஒரு குலமகளை மனைவியாக அடையும் புண்யம் தனக்கிருந்தது பற்றிப் பஸ்ஸானியோ கடவுளைத் தியானித்துப் பரமானந்த மடைந்தான். அந்தோனியோவும் மகா புத்தி

சாதாரியத்தினால் தன்னைப் பிராணாபத்திலிருந்து விடுவித்த அந்த மாதரிசியை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தான்.—

இந்தச்சரித்திரம், உவில்யம் ஷேக்ஸ்பியர் என்பவர்—இங்கிலீஷ்பாஷையிலே எழுதிய மர்ச்சன்ட் ஆப் வெனீஸ் என்னும் நாடகத்தின் வசனச்சுருக்கம். இந்தச்சரித்திரத்தை முதல் நூலிலுள்ளபடி மொழிபெயர்த்தால் அது பெரிய புத்தகமாம். இதனை முழுவிவரத்துடன் படிப்போமானால், இதன் பெருமை வியக்கதக்கதாயிருக்கும்.

இச்சரித்திரம் விளக்கும் நீதிகள்.

பேராசையினால் தயைதாகிண்பயின்றி அக்கிரமம் செய்தவர் தீமையடைவர் என்பதும் அதிக ஆசையினால் அதிகநஷ்டம் உண்டாம் என்பதும் உத்தம சிநேக தர்மத்தின் சிறப்பும் கல்வி கேள்விகளிலே தேர்ந்த பெண்மக்களின் திறமையும் கடன்வாங்குவதாலும் பிணைபடுவதாலும் உண்டாகும் தீங்குகளும் காதலைவிட நட்பு மேலான தென்பதும் மாதர் ஆடவர் தர்மமும் இதில் விளக்கியுள்ளன.

எங்கள் முருகன்

(பன்னிருகை வேலனடி—மேட்டு)

- (1) பன்னிருகை வேலனடி பாலசுப்ர மண்யனடி
 அன்னையுமை பாலனடி அற்புதலா வண்யனடி
 தன்னிகரில் சீலனடி தாணிதொழுங் கண்யனடி
 கன்னிவள்ளி லோலனடி காணரிய புண்யனடி
- (2) பத்தர்க்கருள் மெய்யனடி பழனிமலை வாசனடி
 சித்தர்தொழும் துய்யனடி தெய்வானை நேசனடி
 மெத்தச் சிறுபையனடி வேதோப தேசனடி
 முத்திரும் ஐயனடி மூவர்தொழும் ஈசனடி
- (3) பச்சையலில் வாகனடி பார்புகழும் தூயனடி
 உச்சிதவை போகனடி உணர்வரிய மாயனடி
 இச்சையிலா ஏகனடி இமையவர் சகாயனடி
 நிச்சலமா யோகனடி கிணைப்பவர்கள் நேயனடி
- (4) சங்கரற்குப் போதனடி சத்துச்சித்தா நந்தனடி
 எங்கும்நிறை நாதனடி எளியர்க்கருள் சொந்தனடி
 பங்கயப்பூம் பாதனடி பழனிமலைக் கந்தனடி
 தங்கமறை நீதனடி தோகையுமை மைந்தனடி

திரு. அ. சுப்ரமண்யபாரதி.

கல்லுடைப்பவன் கதை.

முன்னொருகாலத்தில் ஓர் ஏழைக்குடியா
 னவன் இருந்தான். அவன் தினந்தோ
 றும் தன் வீட்டிற்கு அருகிலிருக்கும்
 பாறையிலிருந்து கற்களையுடைத்து
 வெளித்தேசத்திற்கு ஏற்றுமதிசெய்
 யும் ஒரு கம்பெனியில் வேலையில்
 மாந்து கஷ்டப்பட்டுக் காலை முதல் சாயந்திரம் வரை
 யில் கல்லுடைத்து அன்றாடம் செய்தவேலைக்காகக் கூலி
 ஸம்பாதித்து ஜீவனம் செய்துகொண்டிருந்தான். ஒரு
 நாள், காலையிலிருந்து விடாமல் மத்தியானம் வரையில்
 வேலைசெய்துவிட்டு, வீட்டிலிருந்து கையோடு கொண்டு
 வந்த அமுதை உண்பதற்காக ஒருமரத்தடியில் உட்கார்ந்
 தான். அப்பொழுது ஒரு பெரியமனிதன் ஒரு பல்லக்கில்
 சென்றான். பல்லக்கில் அவன் நல்ல பட்டுமெத்தைகளிலே
 படுத்துப் பட்டுத் திண்டில் சாய்ந்திருந்தான். அருகில்
 வேறு சில அடிமைகள் அவனுக்கு விசிறி போட்டுக்
 கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வைபவத்தைப் பார்த்தான்
 கல்லுடைப்பவன். “ஐயோ தெய்வமே, உனக்குக் கண்
 ணில்லையா? பொழுதுக்கும் கல்லுடைக்கும்படி என்
 தலையில் எழுதினாயே? தான் கேட்கிற ஒவ்வொரு வஸ்து
 வைபும் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி அதிகாரம்
 செய்யும் அப்பெரியமனுஷ்யனாய் நான் பிறந்திருக்கக்

கூடாதா?" என்று நினைத்தான். உடனே அவனெதிரில் ஒரு தெய்வீக உருவந்தோன்றி 'அப்படியே ஆகு' என்று சொல்லி மறைந்தது.

அதே நிமிஷத்தில் கல்லுடைப்பவன் பல்லக்கின் மீது பெரியமனிதனுக்குப்பதில் தான் ஒரு பெரியமனிதனாய் உட்கார்ந்து இருக்கக்கண்டான். தான் அணிந்த கிழிந்த உடைகளெல்லாம் எங்கேயோ மறைந்துபோய் பட்டுடையாய் விட்டது. உடனே அருகிலிருக்கும் ஓர் அடிமை குளிர்ந்த பானம் கொடுக்க அதை வாங்கி அருந்தும்பொழுது கையிலெல்லாம் வைரமோதிரங்களிருப்பதைக்கண்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டு இனிமேல் நமக்குக் கவலையில்லை என்று எண்ணினான் ; தன்னைப் பட்டணத்திற்குள் தூக்கிச் செல்லும்படி தன் அடிமைகளுக்குக் கட்டளை யிட்டான். பட்டணத்தில் தெருவெல்லாம் ஜனக்கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. இருந்தாலும் இந்தப் பெரியமனிதனுடைய பல்லக்கு வருவதைக்கண்டு எல்லாரும் வழி விட்டு இவனுக்கெதிரில் வந்து வணங்கினார்கள். இந்தமாதிரி இவன் போகும்பொழுது திடீரென்று அநேகசிப்பாய்கள் உருவின் கத்தியுடன் இந்தப் பணக்காரன் செல்லும் மார்க்கத்தில்வந்து, ஜனங்கள் மேல்விழுந்து அவர்களை இங்குமங்குமாகத் தள்ளித் தெருவில் ஒருவரும் நடக்கவிடாமல் திட்டம் செய்தார்கள். இந்தப் பெரிய மனிதனும் மற்ற ஜனங்களுடன் தெருவில் ஒரு மூலையில் காத்துக்கொண்டு இருக்கும்படியாயிற்று.

இதனால் பெரியமனிதன் கோபங்கொண்டு தன் அடிமைகளைப் பார்த்து "இது என்ன? ஏன் நீங்கள்

செல்லவில்லை? சும்மா ஏன் நிற்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான். “ஸ்வாமி, மகாராஜா இந்தவழியாய் வருகிறார். அதற்காகத் தெருவில் ஜனசஞ்சாரம் கூடாதாம்.” என்று ஓர் அடிமை பதிலளித்தான். கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் தாரை தப்பட்டைகள் முழங்க, மகாராஜா பவனி வந்தார். அவர் நன்றாய்ச் சிங்காரிக்கப்பட்ட ஒரு பட்டத்து யானையின் பேரில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைச் சூழ அநேக பிரபுக்களும் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும் நடந்து வந்தார்கள். இவ்வைபவத்தைப் பார்த்து நம் பெரியமனிதனுக்கு அடிவயிற்றிற் பொருமையுண்டாயிற்று. “என் கௌரவம் ராஜனுடைய கௌரவத்திற்கு ஈடாகுமோ? நான் மாத்திரம் ராஜனாயிருந்தால்—” என்று தனக்குள் நினைத்தான். நினைத்த மாத்திரத்தில் அத்தெய்வ உருவம் அவனுக்கெதிரில் தோன்றி “உன் இஷ்டப்படியே ஆகுக” என்று சொல்லி மறைந்தது. அடுத்த நிமிஷத்தில் அவன்தான் மகாராஜாவாய் யானைமேல் அம்பாரியில் சவாரிசெய்வதைக்கண்டான்.

இப்பொழுது இவனுக்கு இருந்த இறுமாப்பிற்கு அளவுகிடையாது. ஏழைகளாயிருந்தாலும் சரி பணக்காரராயிருந்தாலும் சரி எல்லாரும் இவனுக்கெதிரில் வணங்கினார்கள். அத்தேசத்திற்குள் தான் மகாராஜனென்றும் தன்னை வெல்கிறவர்கள் யாவரும் கிடையாது என்றும் எண்ணினான்.

இம்மாதிரி அவன் பவனிவந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது வெயில் அதிகமாய் இவனுக்குத் தலைவலியுண்டாயிற்று. தனக்குமேல் ஒருபெரிய குடையைப்பிடிக்கும்

படி ஓர் அடிமைக்கு உத்தரவிட்டான். சூரியனுடைய கிரணங்கள் உக்ரமாயிருந்தபடியால் குடைபிடித்த பிறகும் தலைபிடி அதிகமாயிற்று.

அதன்மேல் அவனுக்குக் கோபம்பொங்கிற்று. “மகாராஜனாய் இருந்து என்னபயன்? என்னைவிட அந்தச் சூரியனுக்கு பலம் ஜாஸ்தியென்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. நான் மாத்திரம் சூரியனாயிருந்தால்—” என்று நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே அவன் தான் சூரியனாக ஆனதைக்கண்டான். இப்பொழுது அவன் தனக்கு எவ்வளவு சக்தியிருக்கிறது என்று காண்பிக்க எண்ணினான்; அதன்படி ஒவ்வொருநாளும் தன்முழு பலத்துடன் பிரகாசிக்கலானான். இதுவரையில் அந்த மாதிரி வெயிற்சூரியனாக ஜனங்கள் அனுபவித்ததேயில்லை. உஷ்ணத்தினால் குளங்களும் ஏரிகளும் நதிகளும் வற்றிப்போயின. செடிகொடிகளெல்லாம் காய்ந்து வதங்கின. ஆடுமாடுகளெல்லாம் வெயில் தாங்காமலும் குடிக்கத் தண்ணீரில்லாமலும் உயிர் விட்டன.

ஆனால் ஒரு நாள் ஒரு மெல்லியமேகம் இச்சூரியனுக்கெதிராக வர ஆரம்பித்தது. இவனுக்கு எதிரில் வந்து நின்று வரவரப் பெரிதாயும் கறுப்பாயும் மாறத் தொடங்கிற்று. அதனால் சூரியனுக்குக்கோபம் பொங்கிற்று. “அசட்டுமேகமே, என்கிரணங்களை மறைத்து நிற்கறாயே, விலகி தூர்ச்செல்” என்று கட்டளையிட்டான். இவன் என்ன சொல்லியும் அம்மேகம் நகராமல் அவ்விடத்திலேயே இருந்தது. இதைப்பார்த்து சூரியன் பெருமூச்செறிந்து “என்ன நம்மைவிட இம்மேகம் மேலானதாகத் தோன்றுகிறதே. நான்மாத்திரம் அம்

மேகமாயிருந்தால்—” என்று எண்ணினான். அவன் எண்ணினவுடன் தான் மேகமாக மாறினதைக் கண்டான். சூரியனைவிடத் தனக்கு அதிகாரம் ஜாஸ்தி என்று காண்பிக்கச் சூரியனுக் கெதிரிலேயே நின்றான். பிறகு பாரம் ஜாஸ்தியாய்விட்டதால் மழையாக வருஷிக்கத் தொடங்கினான். முதலில் சாதாரணமாய் மழை பெய்ய ஆரம்பித்துப்பிறகு வற்றிப்போன ஏரிகுளங்கள் எல்லாம் நிறைந்து காய்ந்துபோகும் தருணத்திலிருந்த செடி கொடிகளுக் கெல்லாம் உயிர்ப் பிச்சையளிப்பதுபோல் மிகுந்தது. ஆனால் பின்னும் அதிகமாய் வருஷிக்க ஆரம்பித்ததால் ஏரிக்கரைஎல்லாம் உடைந்து பிரவாகம் ஏற்பட்டு அநேக கிராமங்கள் முழுக் நாசமாகப் பிரளயமே துவந்தபோல் ஆயிற்று. இம்மேகத்திற்குத் தன் சக்தியைக்கண்டு ஆனந்தமுண்டாயிற்று. தன் சக்தியால் எவ்வளவு நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன என்று தெரிந்து கொள்வளக் குனிந்து பூமியைப் பார்த்தது. ஆனால் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு பெரும்பாறையைக்கண்டது. அதன்மேல் என்ன மழைபெய்தாலும் அப்பாறை கொஞ்சங்கூட அசையாமல் இருப்பதைப் பார்த்து அதனிடம் பொறுமைகொண்டு “என்ன, நம்முடையசக்தியெல்லாம் இப்பாறையிடத்தில் செல்லவில்லையே. நான் மாத்திரம் இப்பாறையாயிருந்தால்—” என்று எண்ணிற்று. உடனே அவன்தான் பாறையாக ஆனதைக்கண்டான். அதன்மீது முழுபலத்துடன் சூரியன் பிரகாசித்தான். அதன் தேகத்தில் சூடு ஏறவில்லை. மழை ஜாஸ்தியாய்ப்பெய்தாலும் காற்றுவேகமாய் அடித்தாலும் அதற்கு ஒருவிதஸ்மரணையும் ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது தன்னைவிடப் பராக்கிரம

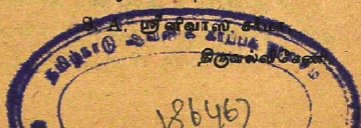
கல்லுடைப்பவன் கதை

முள்ளவர்கள் ஒருவரும் இல்லை என்று அகமகிழ்ந்தது. ஒரு நாள் தன்னுடைய பாதத்தின் பக்கத்தில் ஏதோ குத்தும் சப்தம்கேட்டது. என்னவென்று குனிந்து பார்க்கக் கந்தையை உடுத்தியிருந்த ஒரு மனிதன் ஒரு உளியால் தன்னைவெட்டுவதைக்கண்டது. உடனே அப்பாறைக்குக் கோபம்பொங்கி “நில் இவ்வளவு அலகூதிய மாய் என் மீதுவெட்டுகிறாயே, உனக்கு எவ்வளவு தைரியம்” என்றுகேட்டது. ஆனால் அவ்வார்த்தைகளை அம்மனிதன் கேட்காமல் தன்வேலையிலேயே கவனமாயிருந்தான்.

அதற்குமேல் அப்பாறை யோசிக்கத்தொடங்கி ‘என்ன, இந்த அற்பபிராணியா என்னைவிடப் பலசாலி! அப்படியானால் நான் மாத்திரம் கல்லுடைப்பவரையிருந்தால்....’ என்று எண்ணிற்று.

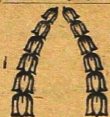
அப்பொழுது அத்தெய்வீக உருவம் அப்பாறைக் கெதிரிலே தோன்றி “அப்படியே ஆகுக, இனிமேலாவது உனக்கு ஈசுவரன் கொடுத்ததை வைத்துக்கொண்டு வீணாகப் பேராசைப்படாமல் ஜீவனஞ்செய்” என்று சொல்லி மறைந்தது.

அதன்படியே அக்கல்லுடைப்பவன் தன் பழையஸ்திதியையடைந்து, கஷ்டவேலைசெய்து அரைவயிற்றுச் சாப்பாட்டுடன் உழைத்துவந்தான். பிறகு அவன் பொறாமை, பேராசைமுதலிய கெட்டகுணங்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டுச் சுகமாய் வாழ்ந்துவந்தான்.

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(204-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இப்படிவந்த ஆஞ்சநேயர் பிராட்

டியை நோக்கித் “தாயே! ஜகன்
மாதா! சிறிது நிதானிக்கவேண்டும்.
பொறுமை கடலினும் பெரிதல்லவா?
நானே ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய தூதன்,
அவர் கட்டளையை மேற்கொண்டு தங்க
ளைத் தேடும்பொருட்டு உலகின் பல

பாகங்களிலும் சென்ற வானர வீரரில் அடியேனும் ஒரு
வன். அடியேன் செய்த புண்ணியவசத்தால் தேவரீரை
இவ்விடத்திலே தரிசிக்கலானேன். தேவரீர், இங்கிருப்
பதை ஸ்ரீராமபிரான் அறியார். அறிந்திருந்தால் இது
வரை இராசூலர்கள் அதோகதியாயிருப்பர். அடியேன்
அப்பெருமானுடைய தூதன் என்பதற்கு வேண்டிய
அடையாளங் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். தங்களைக்கண்
டால் அவர் தங்களுக்குத் தெரிவிக்குமாறு ஆக்ஞாபித்த
திருவாய்மொழிகளுண்டு. அவற்றைத் தெரிவிக்கிறேன்
கேட்டருளும்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸீதாபிராட்டி ஆஞ்சனேச் செல்வரைக் கண்ணுற்ற
தும் “இவனும் ஓர் அரக்கனே” என்று சந்தேகித்துக்
கோபங்கொண்டாள். பிறகு அவருடைய சொற்களையும்

போக்கியதையைப் கண்டு “ இவன் எவனாயிருப்பினும் சரி. எனது நாயகன் திருநாமத்தை உச்சரித்து என்னை மகிழவைத்தது மன்றி என் விஷயத்தில் மிக்க இரக்கத்தைக் காட்டி வருத்தப்படுகிறான். ஆகையால் இவன் கூறுவதைக் கவனிப்போம் ” என்று மனத்துணிவு கொண்டு அவரைப்பார்த்து “ நீ யாரப்பா? எப்படி நீ ஸ்ரீராமபிரானை அறிவாய்? ” என்று கேட்டருளிஞன்.

அதன்மேல் வாயுபுத்திரர் தமது வரலாற்றையும் சுக்ரீவன் முதலிய வானர வீரர்களின் வரலாற்றையும், ஸ்ரீராமபிரானுக்கும் தங்களுக்கும் நேர்ந்த சினேகபாவத்தையும், பிராட்டியின் திருவாபரணங்களைத் தாங்கள் அவரிடஞ் சேர்த்த விஷயத்தையும், அதன் பின்னுண்டாகிய சங்கதிகளையும், தாம் இலங்காபுரிக்கு வந்தவரையில் நடந்தவற்றையும் ஆதியோடந்தமாகத் தெரிவித்தார். இவற்றைச் செவியுற்றதும் பிராட்டிக்கு உள்ளங்குளிர்ந்து ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. உடனே பிராட்டி ஆஞ்சநேயரை வாயாரவாழ்த்தி “ எனது ஆஷியை நிலைநிறுத்திய அன்பனே! அந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமேனியின் அடையாளங்கள் எப்படியிருக்கும் என்பதையும் சிறிது தெரிவித்தால் நான் பரமானந்த முறுவேன். நீ கண்டவண்ணங்கூறுவாயாக ” என்று கேட்டனள்.

வாயுகுமாரர் மிக்கபணிவுடன் பிராட்டியை நோக்கி “ தாயே! அந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய திவ்விய செளந்தரியத்தை முற்றும் வழுவின்றி அறிவிக்க அடியேனாலாகாது. அது உமக்கும் வேதங்கள் தமக்குமே தெரியவரும். ஆயினும் அறிந்தவரையிற் கூறுகிறேன் ” என்று சொல்லலுற்றார்.

இராகம்-கேதாரகௌளம்-ஆதிதாளம்.

பல்லவி

அந்தராம செளந்தரியம் என்னால் அறிந்து சொல்
லப்போமோ—அம்மா

அநுபல்லவி

கந்தமேவும் அரவிந்தமலரும் அவர்
காலுக்கு நிகராமோ கைக்குத்தான் சொல்லப்போமோ (அந்த)

சரணங்கள்

உருண்ட மணிமுழங்காலுக்குவமையவர்

உடைய அட்சய தூணி ஏற்குமே—

திரண்ட பெருந்தொடை இரண்டுக்கும் எட்டுத்

திசையானைத் துதிக்கையும் தேற்குமே

விரிந்த மரவரி இடையும் நடையும் கண்டோர்

மனதை யெல்லாம் உருக்கிவார்க்குமே

தாரந்தரமாயுலகிருந்த வயிற்றுக்குச்

சரிசொல்லக் கூடுமோ ஆர்க்குமே

விரிந்தமார்புக் கிண்பூமி அகலங்காணும்

விளங்கும் கழுத்துக்குநேர் இளங்கமுகே பூணும்

பரந்த புஜங்களுக்குமேரு மலையும் நாணும்

பார்க்கப்பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்கள்வேணும் (அந்த)

அதிசயமுடன் பளபளவென்றிலகு கண்

ணடி நிகர்த்த கபோலமும்

மதிகனொரு சதகோடிக்கு மேலான

மங்கன மலர்முகக் கோலமும்

கதியென்றடுத் தவர்க்குப்பதியும்நிதியுந்தரும்

கருணாநயன விசாலமும்

குதிகொள்ளும் பவளவாயும் சிறுகையும்
 குறமந்தகாசவி லோசமும்
 புதமலையினில் விழும் பொன்னருவியைப் போலும்
 பூமணிமார்பினில் புரளும் முப்புரி நூலும்
 எதிரில்லாத கோதண்டமும் ஒருகாலும்
 எழுதவேணு மென்றால் ஆமோ மன்மதனாலும் (அந்த)

பெருத்ததாமரை இலைபோலேஒளி
 பெறுகிற மேனிச் சிங்காரமும்
 வரித்த சிந்திர ரேகையும் புருவமும்
 வளர்ந்த நெற்றி விஸ்தாரமும்
 பருத்த திருமுடி வேணியும் வேணியில்
 பசுந்து ளவமலர் ஆரமும்
 தரித்த திருவாழி கொடுத்துன்றன்சேதியைத்
 தனியே என்னுடன் சொன்னசாரமும்
 திருத்திச் சொல்லவெகு வாயில்லை ஒருவாயே [பாயே
 தெரிந்தும் தெரியாமலும் சொன்னேன் நீ பொறுப்
 ஒருகாலேயுண்டவர் மகிமை நீ யறிவாயே
 உனக்குத் தெரியும் வேதம் தனக்குத் தெரியும்தாயே.
 (அந்த)

இவற்றைக் கேட்ட பிராட்டி நெருப்பிலிட்ட
 மெழுகுபோல் மனமுருகி, தேகம் புளகித்து, கண்க
 ளினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பத்தை ஆறாய்ப் பெருக்கினள்.
 பின்னர் ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீராமபிரான் பிராட்டிக்கு
 அறிவிக்கும்படி உரைத்த சில குறிப்பான வார்த்தைகளை
 யுஞ் சொல்லி அவருடைய கணையாழியைக் கொடுத்தார்.
 தேஜோன்மயமும் வசிகரத்தன்மையும் வாய்ந்த அத்
 திருவாழியைக் கண்டதும் பிராட்டி யோர் அற்புதநிலை
 யையும் ஆனந்தப்பெருக்கையும் அடைந்தனள். பிறந்த

பயனை இழந்தவர் அதைமீண்டும் அடைந்தால் எவ்வாறு மகிழ்வரோ அவ்வாறும், மறந்த தொன்று நினைவுக்கு வந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படியும், போன உயிர் உடனே திரும்பினால் எத்தன்மையாய் இருக்குமோ அத்தன்மையாயும் ஸந்தோஷிக்கலானாள். பின்னும் இழந்த மாணிக்கத்தை சர்ப்பம் அடைந்தது போலும், இழந்த ஆஸ்தியை ஒருவன் மீண்டும் பெற்றது போலும், நெடுநாள் பிள்ளையில்லாமல் வருந்திய ஒருத்தி பிள்ளையைப் பெற்றது போலும், பிறவிக்குருடன் கண்பெற்றதுபோலும் ஆனந்திக்கலுற்றாள்.

இப்படி பிராட்டி அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து அந்த மோதிரத்தைத் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். பிறகு வாய்குமாரரை நோக்கி “என் அப்பனே! என் ஆஸ்தியை நிலை நிறுத்திய உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? எல்லா உலகங்களும் அழிந்த போதிலும் நீ இப்போது இருப்பது போலவே எப்போதும் இருக்கக் கடவாய். நான் உத்தமியாயின் இவ்வாக்கு என் இஷ்டப்படி நிறைவேறக்கடவது” என்று ஆசீர்வதித்தாள்.

அதன் பின் பிராட்டி அவரைமீண்டும் அன்புடன் பார்த்து “ஐயனே! என் நாயகனும் மைத்துனரும் இப்போது எங்கே யிருக்கின்றனர்? வானர வீரர்களாகிய உங்களை எங்கே சந்தித்தார்கள்? எனது சமாசாரத்தை எவ்விதம் தெரிந்து கொண்டார்கள்? சற்று விளக்கமாகத் தெரிவிப்பாய்” என்று கேட்டனள். ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டுப் பிராட்டி பிரிவுற்றது முதல் தாம்

பிராட்டியைத் தேடிவந்தவரையில் நிகழ்ந்தவை யாவும் விவரித்துச் சொன்னார். “அம்மணி! தங்களுடைய பிரிவில் ஸ்ரீராமபிரான் கொண்டுள்ள துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை” என்றுங் கூறினார்.

இவற்றையெல்லாங் கேட்ட பிராட்டி மெத்தவும் வருந்தினாள். துக்கமும் ஸந்தோஷமும் மாறிமாறிவரக் கண்களினின்றும் தாரைதாரையாக நீர்ப்பெருக்கெடுக்க அஞ்சனைச் செல்வரை நோக்கி “அப்பா! நீ எப்படி இத்தீவுக்கு வந்தாய்? வழியில் கடலொன்றிருக்கிறதே” என்று வினவினாள். அதுகேட்டு வாயுதரயர் “அம்மா! அக் கடலை நான் எனது காலினாலேயே கடந்து வந்தேன்” என்றார். இவ்வார்த்தை பிராட்டிக்கு மிகுந்த அதிசயத்தை யுண்டாக்கிற்று. அதனால் பிராட்டி அவரை விளித்து “அப்பா! உன் உருவமோ மிகவும் சிறிதாயிருக்கிறது. இதைக்கொண்டு நீ கடலைத்தாண்டிவந்தேனென்றால் அது கேட்பதற்கு ஆச்சரியமாகவே யிருக்கிறது” என்றாள். உடனே ஆஞ்சநேயர் விசுவரூபத்தை யெடுத்த வாணத்துக்கும் பூமிக்கும் சரியாய் நின்றார். அந்த ரூபத்தைக் கண்டு பிராட்டி அச்சங்கொண்டு “ஐயா! முன்னிருந்தபடி உன் சுயரூபத்தைக்கொள். இனி இந்த அரக்கர் குலம் அழியும் என்னும் நம்பிக்கை எனக்கேற்பட்டு விட்டது. உன் ஒத்தாசையைப் பெற்றதினால் இனி எங்கள் காரியம் யாவும் ஜெயமாகும்” என்றாள்.

ஆஞ்சநேயர் பிராட்டியை வணங்கி “தாயே! தங்கள் இவ்வாறு அற்புதைய என்னைப் புகழக்கூடாது.

எண்ணெப் பார்க்கிலும் பலசாலிகள் எத்தனையோபேரிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு முன் இந்த இராக்கூஸக்கூட்டம் சுழல் காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சுபோலாம்” என்றார். பிராட்டி ஸந்தோஷித்தாள். உடனே ஆஞ்சநேயர் “அம்மா! இவ்விடத்தில் தாங்கள் தனியேயிருந்து அரக்கரின் தொந்தரவில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை அடியேன் பார்த்தபின் தங்களை இப்படிவிட்டுப்போக மனம் வரவில்லை. நான் போனபின் இராக்கூஸர்கள் தங்களைக் கொன்றுவிட்டால் நான்போய் ஸ்ரீராமபிரானை இங்கு அழைத்துவந்தும் பயனில்லாமற் போகும். ஆகையால் தங்களை நான் தூக்கிக்கொண்டு போய் சுவாமியிடம் சேர்த்துவிட்டால் அவருடைய மனக்கவலையும் தீரும். தங்களுடைய துக்கமும் நீங்கும். என்னுடைய அடிமைத் தொழிலுக்கும் பெருமை ஏற்படும். தயவுசெய்து தாங்கள் என் தோளின்மீது ஆரோகணித்துக் கொள்ளவேண்டும். யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் நான்கொண்டுபோகிறேன். அல்லது இந்த இலங்கையைச் சுட்டெரித்து விட்டுத் தங்களை எடுத்துக்கொண்டு போகச்சொன்னாலும் அப்படியே செய்கிறேன். கட்டளையிடவேண்டும்” என்று பணிந்தார்.

(வரும்.)

சிறியவர்க்குப் பெரிய புராணம்

(வசனம்.)

வாகவி-திரு-அ-சுப்ரமணிய பாரதி, (எழுதியது).

முதற் காண்டம் விலை—அணை—8

இரண்டாங் காண்டம் விலை— „ —8

ஓணன் முதலியார்

(186-ம்-பக்கத் தொடர்ச்சி)

அந்த ஓணனும் வெகு வேகமாக

ஓடத் தொடங்கியது. பொன்னன் கொஞ்சம் பருமனை மனிதன் ஆதலால் இவனுக்கு ஓடுவது கொஞ்சம் சிரமமாயிருந்தது. ஆயினும் பணத்தாசை பின்னிருந்து உந்தியபடியால் அவன் மிகவும் வேகமாக ஓடத்தொடங்கினான். தன் பிராணனுக்குப் பயந்து ஓடும் ஓணன், எதிர்ப்பட்ட மலைக்குகை யொன்றினுள்ளே போய்விட்டது.

பின்னே ஓடிய பொன்னன், அதைக்கண்டு ஸந்தோஷங்கொண்டு “இனி, நாம் அடையப்போகும் செல்வமோ அளவற்றதாயிருக்கும். சுப்பன் கண்டெடுத்தது ஒரு சிறு குழிகொண்ட ரூபாய்கள் தானே, ஓணன் இப்போது இப்பெரிய குகையினுள் நுழைந்திருப்பதினால், பொற்கட்டிகளும் வெள்ளிக்கட்டிகளும் இங்கே மிகுந்திருத்தல்வேண்டும். அவைகளைக்கொண்டுபோகப்பைகளைத் தானும் கொண்டுவந்தேனில்லையே! ஆனாலும் பரவாயில்லை. நான் உடுத்துக்கொண்டிருக்கும் வேஷடியே போதுமானது.” என்று மனோராஜ்யம் செய்து கொண்டே குகையினுள் நுழைந்தான்.

மிகவும் வேகமாக உள்ளே நுழைந்த பொன்னன்

சுற்றுப்பின்னுக்கு நகர்ந்து, “என்ன! காட்டு மிருகம் இருக்கின்றதுபோல் தெரிகிறதே!” என்று நினைத்துச் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். ஒன்றுந் தெரியவில்லை. இருட்டு அதிகமாகவே இருந்தது. அந்த இருளில் குகைக்குள் நெருப்புப் போன்ற இருகண்கள் ஜ்வலித்தன. அவைகளையொரு சிறுத்தையின் கண்களென அவன் அறிந்தவுடன் உடனே ஓ! என்று கதறினான்; மறு கணத்தில் குகையைவிட்டு வெளியில் குதித்து, கால்கள் தரையில் படாவண்ணம், மாயமாய் ஓடினான். இவனது கூச்சலைக்கேட்ட சிறுத்தையும், உறுமிக்கொண்டு வெளிப்பட்டுப் பொன்னனைத் தூத்திக்கொண்டே வந்தது.

அந்தவழியாகத்தான் இடையர்கள் மாடுகளை மேய்க்க ஓட்டிக்கொண்டுபோவது வழக்கம். பொன்னன் தலைவிரிகோலமாய் ஓடினான். அதைக்கண்ட இடையர்கள் அவனை நிறுத்தமுயன்றனர். அவர்கள் முயற்சி பயன்படவில்லை. பொன்னன், ‘சிறுத்தை! சிறுத்தை!!’ என்று கூவிக்கொண்டே ஓடியபடியால் இடையர்கள் காரணத்தை யறிந்தனர். சிறுத்தையும் இடையர்களைக் கண்டதே பயந்து தன் குகைக்குத் திரும்பியது.

பொன்னனும் தன்னில்லத்தையடைந்தான். அப்போதும் அவன் “சிறுத்தை! சிறுத்தை!!” என்னும் சப்தத்தை நிறுத்தினபாடில்லை. வீட்டிலுள்ளா ரொல்லாரும் அவனைத் தெரியப்படுத்தியும் அவனுக்குப் பயந்தெரியவில்லை. அதனால் பின்பு அவனுக்கு ஜாரமும் வந்துவிட்டது. இரண்டுமாதங்கள் வரையில் அவன் படுத்தபடுக்கையாகவே கிடந்தான்.

அத்தியாயம் 2.

சுப்பனால் தனக்குக் கிடைத்த திரவியத்தைக் கொண்டு பச்சை, சுகமாகவாழ்ந்து வந்தாள். அவள் வறுமையால் வருந்தியவளாதலால், தண்ணீப் போலொத்த ஏழை எளியவர்க்குத் தன்னாலியன்ற உதவியும் புரிந்து வந்தாள். இவளுக்கு ஏழையான சகோதரியொருத்தி உண்டு. அவளுக்கும் ஏதேனும் கொஞ்சம் திரவியம் கொடுக்கலாமென்று எண்ணிய பச்சை, சுப்பனைக்கூப்பிட்டு, “சுப்பா! ஊருக்குத் தெற்கிலுள்ள தென்னந்தோப்பை நீ அறிவாயல்லவா? அன்று நீயும் நானும் என் சகோதரியின் வீட்டிற்குச் சென்றோமே அப்போது நீ அந்தத் தென்னந்தோப்பைப் பார்த்திருப்பாயே” என்று அரைமணி நேரம் வரையில் பல அடையாளங்களைச் சொல்லியபின், சுப்பன் “தெரியும்” என்றான்.

பச்சை, “நீ அவளிடம் சென்று, நான் அழைத்து வரச் சொன்னதாகச் சொல்லி, அவளை இங்கு அழைத்துக் கொண்டுவா” என்று, அவளிடம் ஒருபணத்தையும், கட்டுச்சோறும் கொடுத்து, “எங்கே குளம் இருக்கிறதோ அங்கே சாப்பிடு; இருட்டின இடத்தில் படு. இரவில் வழி நடவாதே” என்று புத்திசொல்லி அனுப்பினான்.

காலையில் பித்தவெய்யிலானதினாலும், நடுப்பகலில் வெய்யில் அதிகமானதினாலும், அவன் மாலையில் புறப்பட்டான்.

பணத்தை பத்திரமாக முடிந்துகொண்டு கட்டுச்சோற்று மூட்டையைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு,

நான்குமைல் தூரத்திலிருக்கும் ஊரூரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவன் வீட்டை விட்டுக் கால்மைல் தூரம் வந்ததும் அவன் வீட்டிற்குக் கால்மைல் தூரத்திற்கப்பால் ஒரு குளமிருந்தது. அதைக் கண்டதும் அவனுக்குத்தன் தாய் கூறியது ரூபகத்துக்கு வந்தது. உடனே அவன் அக்குளத்திலிறங்கிப் படித்துறையில் ; உட்கார்ந்து கட்டுச்சோற்றை யுண்டு தண்ணீரருந்தினான். அப்பொழுது பொழுதும்சாய ஆரம்பித்தது. பிறகு அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஊரூரை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். கொஞ்சதூரம் நடந்ததும் ஊரூரிலுள்ள வீடுகளும் தென்னந்தோப்பும் இவனது கண்களுக்குப் புலப்பட்டன. அப்போது சாதாரணமாக எங்கும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. ஆதலால் சுப்பன் தன் தாய்சொன்னபடி அங்கேயே படுத்துவிட்டான்.

கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு செட்டியார் இரண்டு எருதுகளையும் இருநூறு ரூபாயும் கொண்டு சுப்பனிருக்கும் பக்கமாக வந்துகொண்டிருந்தார். அவர் சுப்பனை நெருங்கியதும், “ஐயா! நீர் ஏன் இங்கு படுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்? இதோ தெரிகின்ற ஊருக்குப் போய்விடலாமே” என்றார். அதற்குச் சுப்பன், “எனது தாயார், எங்கு இருட்டுகின்றதோ அங்கு படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னாள். ஆதலால், நான் இங்கேயே தான் படுத்துக்கொள்வேன்; நீர் வேண்டுமானால் போம்” என்று கூறினான். உடனே செட்டியாரின் மனதிலே பல எண்ணங்கள் தோன்றின. “மூத்தோர் வார்த்தை மறுத்தல் கூடாது” என்று எண்ணி இவனைப்போல நாமும் இங்

கேயே தங்கி விடுவோம். கிராமத்தையடைந்தோமாயினும் தங்குவதற்குத் தகுந்த இடமெங்கிருக்கின்றது, இங்கானால் இவன் நமக்குத் துணையாக இருக்கின்றான்” என்று தன் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கொஞ்சம் மறைவான இடத்திலே படுத்துக்கொண்டார்.

நடுநிசியாயிற்று. பத்துத் திருடர்கள், தங்கள் தொழிலை நடத்துவதற்கெனப் புறப்பட்டோர், சுப்பன் படுத்திருந்த வழியே வந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் சுப்பனை இடறிக் கீழேவிழுந்தான். விழுந்தவன். “அம்மாடா! என் கால்போச்சு. ஒரு புளியங்கட்டைபோலே என்னமோகிடக்குது” என்று எழுந்தான். இதனால் விழித்துக்கொண்ட சுப்பன் அத்திருடன் சொன்னவார்த்தைகளைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய், “என்ன ஐயா! உங்கள் வீட்டுப் புளியங்கட்டை ஒருபணத்தோடு இப்படித் தான் படுத்திக்கொண்டிருக்குமோ?” என்று கோபத்தோடு சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து நின்றான். பின்னால் வந்த திருடன் சுப்பனது கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறைகொடுக்கவும் சுப்பன், “நான் என்ன செய்யவேண்டும்” என்றான். மற்றொரு திருடன் “நீவைத்திருக்கும் பணம் எங்கே” என்றான். உடனே சுப்பன் அதையெடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு “ஐயன்மீர்! எனக்குத் தூக்கம் மிகுதியாக வருவதால், நான் கொடுத்த காசு செல்லுமா செல்லாதா என்பதைப் பற்றி என்னைத் தொந்தரவு செய்யவேண்டாம். அதோதெரியும் புதரின் பின்னால் செட்டியாரிருக்கின்றார். அவரைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட கள்ளர்கள் புதரைத்தாண்டி ஓடிச்

செட்டியாரைப் பிடித்துக்கொண்டனர். அவர் சுப்பணைக் கூப்பிட்டார். அவர் கூப்பிடுவதைக் கேட்கவே சுப்பன்” இதேதடா சனியன்! நான் நடந்து வந்த களைப்புத்தீரக் கண்ணயரலாமென்று நினைத்தால், இவர்கள் என்னைவிடமாட்டோ மென்கிறார்களே. இங்கிருந்தால் தானே இந்த வம்பு.” என்று சொல்லிக்கொண்டே கொஞ்சநூரத்தில் தெரிந்த பிள்ளையார் கோவிலைபடைந்து அங்கே படுத்துக்கொண்டான். அவன் படுத்துக்கொண்ட இடம் பிள்ளையாருக்குப் பின்னிருந்த ஓர் அறை. திருடர்களெல்லோரும் செட்டியாரிடம் பணம் பறித்துக்கொண்டு நேரே பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போய் வட்டமாயுட்கார்த்து பங்கு போட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கினர். அவர்களுக்குத் தலைவனான ஒருவன் “இது பிள்ளையாருக்கு” என்றான்.

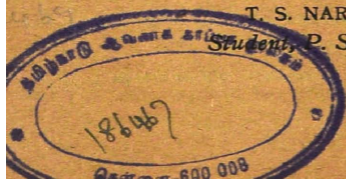
காற்றின் குறைவினாலும் கொசுவின்மிகுதியாலும் தூக்கம் வராமற் படுத்துக்கொண்டிருந்த சுப்பன், “இது பிள்ளையாருக்கு” என்று திருடன் சொன்னதைக்கேட்டதும் “மற்றொன்று எனக்கு” என்றான். வெளியில் இருந்த திருடர்களெல்லோரும் இதைக்கேட்டு “பிள்ளையார் பேசுகின்றார். நமக்குக் கேடுகாலம் வந்துவிட்டது” என்று சொல்லிக்கொண்டே எல்லாவற்றையும் போட்டு விட்டு ஓட்டமெடுத்தனர்.

(வரும்.)

T. S. NARAYANA RAO,

Student, P. S. High School,

Mylapore.

பாலவிநோதினி

குழந்தைகளின் அன்பன்

வருடசந்தா	{	இந்தியா, பர்மா, சீலோக் ... ரூ. 1 8 0
தபாங்கூர்		பீஜிங்கு, சிங்கப்பூர் முதலிய ... ரூ. 2 0 0
யுட்பட		வேளிநாடுகளுக்கு ... ரூ. 0 2 6
தனிச் சஞ்சிகை விலை ரூ. 0 2 6

1. பத்திரிகைக்கு ஜனவரிமீ முதல் டிசம்பர்மீ வரையில் ஒரு வருஷக் கணக்கு. எந்த மாதத்தில் சேர்ந்தாலும் ஜனவரி மாதம் முதற்கொண்டே சஞ்சிகைகள் அனுப்பப்படும். பாதி வருஷத்திலிருந்து சேர்த்துக் கொள்ளப் படமாட்டாது. ஒரு வருஷத்திற்குக்குறைந்த சந்தா கிடையாது.

2. சந்தாதாரராய்ச் சேருகிறவர்கள் முழு விலாசத்தையும் தெளிவாய் எழுதி யனுப்பவேண்டும்.

3. சந்தாத் தொகையை முன்னாடி செலுத்தியாவது அல்லது வி.பி.யில் கட்டியாவது பத்திரிகையைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

4. வி.பி. யில் பெற்றுக் கொள்வதால் அனுமுன்று அதிகமாய்ச் செலவாகிறபடியால் சந்தாத் தொகையை மணியார்டர் செய்வதே நலம். இது முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டியது.

5. யாருக்கேனும் சஞ்சிகை சேரவிட்டால் ஒரு மாதத்திற்குள் தெரிவித்தால்தான் மறுபடி யனுப்பக்கூடும்.

6. இடம் மாறும் சந்தாதாரர்கள் அடுத்த சஞ்சிகை தங்களுக்குப் புதுவிலாசத்திற்கு வந்து சேரும்வண்ணம் தபாலாபீஸோடு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு நமக்குப் புதுவிலாசத்தை அறிவிக்கவேண்டும்.

7. சந்தா நேம்பணைக் குறிக்காமல் எழுதும் கடிதங்கள் கவனிக்கப்படமாட்டா.

வினம்பா விகிதம்.

ஒரு பக்கத்திற்கு ஒரு மாதத்திற்கு	...	ரூபா. 5—0—0
அரைப் பக்கத்திற்கு 3—0—0

விலாஸம்:—மானேஜர்—பாலவிநோதினி ஆபீஸ்,
இராயப்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.

10055/01

South India Candle Works.

தேன் இந்தியா மெழுகு வத்தித் தொழிற்சாலை.

Bharath Stearine Candles.

பாரத் ஸ்டீரின் மெழுகு வத்திகள்.

Peacock Mark Mineral Candles.

மயில் மார்க்கு மினரல் மெழுகு வத்திகள்.

முழுவத்திகள், அரைவத்திகள், வண்டி வத்திகள், இந்திய மூலதனத்தால் இந்தியத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு செய்து வருகின்றன.

மேதாவினரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு நம்சாஹிப் பத்திரங்களும் மெடல்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எல்லாக்கடைகளிலும் கிடைக்கும். இதை உபயோகிக்க வேண்டுகிறோம்.

Ramaswamy & Co.,

Proprietors.

SOUTH INDIA CANDLE WORKS,

Post Box No. 90

13, Second Line Beach, Madras.